

KIS LAP

KELLETLÉN ÖLELÉS. (Lásd a 186. lapon.)

XLIV. kötet, 12. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. márczius 19-én.
Megjelen minden vasárnap, 16 oldalon.

DORINKA MENEDÉKE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

AZ A hizelgés tetszett Terikének, aki csakugyan hevesebb és makranczosabb volt testvéreinél. Neki tüzesedve mondá:

— Nem is szívesen tűröm; de mit tehetünk a néni ellen?

— Oh, tehetünk sokfélét, csak ki kell jól gondolni. Te legjobban segíthetnél, mert te itt jól ismersz mindent. De legelőször is arra kellene magadat elhatároznod, hogy velem fogsz tartani: együtt törünk borsot a néni orra alá.

— Nem bánom. Csak tudod, valami nagyon veszedelmes dologba ne fogjunk bele.

— Ne félj semmit! Majd talállok én ki olyat, hogy semmi bajunk sem lesz miatta és mégis prüszköl tőle a néni.

Másnap a két kis össze-esküvő közül Terike már alig gondolt rá, hogy mire esküdtek össze; csak olyan bohókás fecsegésnek tartotta az egészet. Dorinka azonban nem felejtette el, s még az sem csillapította, sőt inkább még növelte haragját, hogy Kálmán is igazat adott a néninek, elmagarázgatva, milyen baj és szomorúság lett volna a háznál, ha Dorinkának komolyabb baja esik. Már pedig nem azért jöttek ide, hogy bajt és szomorúságot okozzanak azoknak, akik oly szívesen látják őket.

— Persze, neked minden jó, minden szép itt, felelt Dorinka durczásan. Nem is csodálom, mert neked kedvedben járnak, minden kívánságot teljesítik, mintha valami királyi princz volnál.

Ebben igaza is volt Dorinkának, csak az a kis hiba volt benne, hogy ő csak félig látta a dolgot, azaz inkább nem akarta látni az egészet. Mert Kálmánnak csakugyan nagyon jó dolga volt, a leánykák mind a kedvében jártak, de azért köllött ezt tenniök, mert Kálmán is ugyanezt tette velök: mindenkép rajta volt, hogy kis rokonai is, de a bácsiék is meg legyenek vele elégedve. Szerényen viselkedett s arra törekedett, hogy lehetőleg kevés alkalmatlanságot okozzon, az pedig esze ágába sem jutott, hogy olyasmit tegyen, ami bárkit is kellemetlenül érintett volna. Mielőtt valamit kívánt, előbb kitudta, helyesnek tartják-e és így természetes, hogy amit kívánt, azt mindig szívesen teljesítették, sőt mert látták, hogy illedelmes szerénységből igen ritkán kíván valamit, jóformán ráerőszakoltak mindenféle kedves és kellemes dolgot.

Kálmán ezt is megmagyarázta Dorinkának, aki azonban nem akarta megérteni.

— Tudod, nem vagyunk otthon, ahol mi fiúk mindent megtettünk a te kedvedért.

— Akkor hát hagyott volna a néni otthon! felelé Dorinka hevesen.

De mivel már itt volt, be köllött érnie azzal, ahogy itt volt. Ez nem is lett volna nehéz feladat, mert a szép kastélyban kellemesen folyt az élet és Terike rajta volt, hogy ha már az ő társának jelölték ki Dorinkát, hát ne lehessen Dorinkának panasza. Meg is barátkoztak alig néhány nap alatt annyira, hogy már akár hányszor össze pöröltek is. Mert Dorinka úgy értette a barátságot, hogy mint otthon a testvérei közt, itt Terikével is ő parancsoljon. Terike legtöbbször engedett is, csak néha-néha került össze koczánásra a dolog; s mert

mind a perpatva látni, ho történt, tehetné amit Te mind a

— N

Néha léptek k kis heve néni ren ról az a sokkal panaszo követke kereked labdázt játszást, ő dobja jon utá

— M végre T

— D a dobás

— D

— E

— D szol. M

— M

rajtam

— A

Dori már e csakha uttal p kor; m veszeke köztök.

mind a ketten heveskedtek, ilyenkor erős perpatvar támadt. Terike nem akarta belátni, hogy ha játék-közben kilencszer az történt, amit Dorinka kívánt, mért ne tehetné meg a tizedik esetben Dorinka azt, amit Terike kíván? Csakhogy Dorinka erre mindig nagyon kurtán felelt:

— Nekem így tetszik, én így akarom.

Néha Kálmán és a nagyobb leányok léptek közbe, de legtöbbször megbékéltek a kis heveskedők a maguk jószántából is. Zsófi néni rendesen nem is tudott semmit ezekről az apró össze ütközésekről, mert Terike sokkal gyöngédebb érzésű volt, hogy sem panaszra ment volna. De ebből aztán az következett, hogy Dorinka csak annál inkább kerekedett fölül s mikor egy napon együtt labdáztak, Dorinka úgy értette az együtt játszást, hogy a labda mindig nála legyen, ő dobja. Terike pedig mindig csak szaladjon utána.

— Most már add nekem a labdát, szólt végre Terike.

— Dehogyan adom! Még nem untam bele a dobásba.

— De én bele untam a szaladásba.

— Bánom is én.

— De add hát! Már egy órája te játszol. Most rajtam a sor.

— Mért volna rajtad a sor? Addig van rajtam a sor, amíg nekem tetszik.

— Az nem igazság! Add ide!

Dorinka most csak azért sem adta, de már ez egyszer Terike sem tágitott és csakhamar hevesen pöröltek a labdán. Ezuttal pedig nem az lett a vége, mint máskor; mert most Zsófi néni meghallotta a veszekedést és egyszerre csak ott termett köztök.

— Miféle csuf huzavona ez? Hát így illik jól nevelt leánykáknak játszani? Terike miért heveskedtél?

— Kedves néni... én... igazán sajnálom, de hát... Dorinka már egy órája játszik a labdával és nekem nem akarja ide adni.

— Szépen felváltva kell játszani. Add oda a labdát, Dorinka.

— De én még magam akarok játszani, felelt Dorinka.

— Semmit sem akarhatsz. ha egyszer hallottad, hogy én mit mondtam. Add oda tüstént!

— Nem adom, azért sem adom!

Zsófi néni nem értette ilyenekben a tréfát, nem is vitatkozott, hanem oda lépett Dorinkához, hogy elvegye tőle a labdát. Dorinka azonban még ekkor is daczosan ellenkezett és viaskodni próbált. Csakhogy ennek hamar vége szakadt, mert Zsófi néni az ő erős, csontos kezével ráütött a Dorinka kezére, úgy hogy Dorinka följajdult és elejtette a labdát.

Hogy az a kézlegyintés igen nagyon fájt volna, azt maga Dorinka is aligha merte volna állítani; de azért hangos sirással és szörnyű elkeseredéssel szaladt a szobába, míg Terike zavarodottan bámult utána s persze egészen elvesztette a kedvét a labdázástól. Röstelte is, bánta is, hogy miatta Dorinka kikapott.

Dorinka pedig dult-fult mérgében. Akár milyen csekély volt az ütés, melyet kapott, mégis szörnyen elkeserítette. Mérgében mindenféle boszu-tervekre gondolt és most már erősen eltökélte, hogy nem marad a pusztá tervezgetésnél.

— Majd megfizetek én annak a boszorka néninek! dörmögte fogait csikorgatva.

Azokból a mesékből, melyekkel otthon a a fiúk ijesztgették, Dorinka itt már rég nem hitt semmit, sőt szinte röstelte maga előtt, hogy olyan bohóságoktól meg tudott ijedni. Csak gyűlöletből nevezte Zsófi nénit boszorka néninek; tudta már jól, hogy oktalanság volt, amit Béla a boszorkány-barlangról fecsegett, s hogy Zsófi néni épp olyan néni, mint akármelyik más, csak hogy szigorú rendet tart. Azaz: Dorinka nem azt hitte, hogy Zsófi néni rendet tart, hanem hogy szeret gonoszul kegyetlenkedni és hogy őt szándékosan bántja és üldözi. Tehát jogos és igazságos lesz, ha ő is bántja és boszantja.

Csak az volt a baj, hogy még mindig hiába törte a fejét, mi legyen az, amivel vissza fizet a néninek. Ezen gondolkozott még akkor is, mikor Terike benyitott és nyájas, békítő szóval közeledett.

— Ne haragudjál, no, Dorinka . . . ne sirj . . .

— Persze, most már jössz kérni, hogy »ne haragudjál, ne sirj!« De árulkodni tudtál!

— Oh, Dorinka, hiszen én nem árulkodtam! De ha a néni kérdezett, meg kellett mondanom. Ha tőled kérdezi, te nem mondtad volna meg az igazat?

Ezzel a kérdéssel Dorinka kissé meg volt fogva, mert csakugyan ő is, minden makrancossága mellett, hazugsághoz soha sem folyamodott. Abba is hagyta tehát a haragot Terike ellen s így szólt:

— No jó, hiszen nem mondom . . . de hát mit avatkozott a néni a mi dolgunkba? Majd eligazítottuk volna magunk is, csak úgy, mint máskor. És még verni mert engem! Ezt soha senki sem tette velem! Igaza volt Béla bátyámnak . . . nem is igazi nénink ez, hanem valami gonosz boszorka . . .

— Jaj te! Mit beszélsz? Még meghallja valaki!

— Bánom is én! Azért mégis igaz. Azért is mondom! Ti persze már hozzá vagytok szokva, ti mindent a kedvére tesztek, hát titeket nem kinez. Ugy-e, téged soha sem vert meg?

— Oh, már hogy vert volna! De mikor még kisebb voltam, egyszer-másszor nekem is ráütött úgy a kezemre, mint most neked. De úgy láttam, hogy nem szívesen tette.

— Dehogy nem! Jobban láttam én azt! Öröme telik benne, ha kinezhat minket. Csakhogy te gyáva vagy. Hanem én nem hagyom magamat. Multkor te is megfogadtad, hogy segítségemre leszel, most pedig még inkább meg köllene tenned, mikor miattad szenvedtem.

Terike nem volt egészen tisztában vele, mit gondoljon és mit mondjon. Az bizonyos, hogy minap egyet értett Dorinkával, bele egyezett, hogy együtt tervezzenek ki valami csínyt a néni ellen. Az is igaz, hogy Dorinka most ő miatta került bajba. Terike maga is haragudott egy kicsit Zsófi néniére. Hagyta volna őket pörölni. És ha már közbe lépett, ne ütött volna rá Dorinkának a kezére. Tehát csakugyan segítenie kell Dorinkának, így kívánja a hű barátság. Csakhogy Terike, aki még sem volt annyira elkeseredve, némi képen veszedelmesnek találta a dolgot. Kétkedve is mondta tehát:

— Amit fogadtam, meg is tartanám. De, tudod, mégis attól félek, hogy bajos valamibe bele fogunk, mert a vége az lesz, hogy mi bánjuk meg.

— Persze, aki előre fél, az nem fog bele semmibe. Tudom én azt, hogy csak azért beszélsz így, mert cserben akarsz hagyni.

— N
hagyni. I

— M
tudnám,

olyan, a

— O
dalmasar

büszke.

a kezébe

— Cs

azzal ta

az a ké

tartja?

— A

bájában.

szekrény

szor lát

kor oda

— Ig

van. Ne

már ma

lami.

Terik

inkább

nem, m

attól ta

a mérge

csakugy

dált va

gyon go

hogy e

san kif

rá több

Másr

a nagy

nak a k

használ

tak. H

Dorink

— M

— Nem azért. Nem akarlak cserben hagyni. De mikor azt sem tudom, mit akarsz.

— Még magam sem tudom. Hiszen csak tudnám, mit szeret Zsófi néni... mije van olyan, amit nagyon félt...

— Oh, azt én tudom! szólt Terike diadalmasan. Vannak csipkéi, azokra nagyon büszke. Nem is engedi, hogy más valaki a kezébe vegye.

— Csipke! Hm! Az nem volna rossz... azzal talán lehet valamit csinálni. Csak az a kérdés, hol tartja?

— A maga szobájában, a fiókos szekrényben. Sokszor láttam, mikor oda elrakta.

— Így már jól van. Ne félj, most már majd lesz valami.

Terike bizony inkább félt, mint nem, mert éppen attól tartott, hogy a mérges Dorinka csakugyan kifundált valami nagyon gonosz csinyt. Csupán az vigasztalta, hogy egy-két nap alatt Dorinka bizonyosan kifujja a mérget, aztán nem gondol rá többé.

Másnap igen szép idő volt s Kálmán a nagyobb leányokkal kikocsizott. Kálmának a keze gyorsan gyógyult, már jóformán használhatta is és így még vigabbak voltak. Hívták Dorinkát és Terikét is, de Dorinkának nem volt kedve.

— Mi a kerti lugasban fognak olvasni.

Adott Gábor bácsi egy igen szép mesekönyvet, azzal nagyon jól elmulatunk.

Terike szívesen ráállt, mert maga is nagyon szerette a szép tündér-meséket. Kimentek tehát a lugasba s ott Dorinka kezdte a mesét felolvasni. Nagyon érdekes volt. Terike feszült figyelemmel hallgatta; Dorinka azonban egyszerre csak lecsapta a könyvet.

— Eh, unalmas história! Én bizony nem olvasom tovább.

— Dehogy unalmas! Olvassuk végig!

Ugy szeretném tudni, mi lesz az elvarázsolt királykisasszonyból.

— Hát olvasd tovább magad. Én addig sétálok.

Terike elő is vette a könyvet és most már maga olvasta tovább a mesét. Hosszu mese volt az s olyan érdekes, hogy Terike nem is gondolt tovább Dorinkára. Csak akkor rezzent föl,

mikor ez rohanva toppant ismét eléje és diadalmasan kiáltá:

— Megvan megvan! Hozzá foghatunk.

— Mi van meg? Mihez foghatunk hozzá? kérdé Terike meglepetve.

— Még kérde? Hát mit határoztunk tegnap? Már megkerítettem a Zsófi néni csipkés skatulyáját. Ugyan nehéz! De elbirtam, el is vittem a szobánkba.

— Oh! Be mertél menni a néni szobájába!... (Folytatása következik.)

TUDATLAN CZICZA. (Lásd a 186. lapon.)

TUDATLAN CZICZA.

(Képpel a 185. lapon.)

CZICZA, czicza, kis Miczurka,
Ne légy olyan nagy mogorva!
Nem tölthetek egész napot
Ugrálgatva, hanczurozva.

Mert hát cziczám, kis Miczurkám,
Te azt nem is tudod talán:
Él az ember igével is,
S nem csupán játékkal — ugy ám!

Nézel, nézel a könyvembe —
Azt se kérded, mi áll benne?
Pedig reád férne bizony,
Hogy ha vennéd figyelembe.

Itt van, nézzed, egy példa-szó —
Biz' az éppen neked való:
»Ökör csak ugy lesz belőled
Hogy ha tanulsz, buta tinó!«

Akár tinó, akár czicza —
Mind a kettő buta biz' a!
Macska csak ugy lesz belőled
Hogy ha tanulsz — ugy igaz a!

KELLETTLEN ÖLELÉS.

(Képpel a czimlapon.)

— EJNYE no, te ostoba kis malacz, ne
visíts már annyira! Hát nem tudod, hogy
azt öleljük meg, akit szeretünk? dörmögte
maczkó koma.

Tudta, nem tudta, azt meg már én nem
tudom; de az bizonyos, hogy Röffike csak
még hangosabban visított. Semmikép sem
volt barátja az ölelkezésnek, vagy legalább
is az ellen határozottan kifogása volt, hogy
medve koma zárja őt gyöngéd karjaiba.

— Eressz! Gyilkos! Rabló! Jajajaj!

De bizony medve koma nem eresztette.

— Ohó pajtikám, nem addig van az!
Hivtalak délután, ugy-e, ott az erdő szélén,
mikor eltévedtél a csürhétől; mondtam, hogy
okvetlenül sugni akarok neked valami szé-

pet? De te elfutottál az öregekhez és felém
uszítottad azokat a goromba nagy kutyákat,
aztán csufoltatok, hogy ha mondani valóm
van, hát látogassalak meg otthon. No hát
eljöttem.

El ám, ellátogatott az éber maczkó az
erdő-csász udvarába. Nem igen szívesen tette,
de hát nagyon megéhezett egy kis malacz
pecsenyére, mivelhogy egyéb harapni való
még kevés akad az erdőben így tavasz elején.

— Azt hittétek, nem tudok keresztül
mászni ilyen hitvány alacsony kerítésen?

— Jaj, hiszem már, mindent hiszek, csak
eressz! visitott Röffike. Azt mondtad, hogy
szeretsz, hát inkább azt is elhiszem, csak
eressz!

— Persze hogy szeretlek. Ugy szeretlek,
majd megeszlek! Sőt igazán mindjárt meg
is teszem. Már hiába sivalkodol, az rajtad
nem segít.

De ebben mégis tévedett maczkó koma.
Nem vezett kárba a Röffike nagy visitása,
mert a gazdája, az erd-őcsász, meghallotta.
Egyszerre csak lövés durrant a ház felől.

— Ohó, ohó! Hiba van a kréta körül!
dörmögte maczkó. Mintha lyuk támadt
volna a fülemben.

Az bizony, a golyó keresztül furta a
füle-botját, s medve koma megszeppenve
látta, hogy a gazda újra löni készül.

— Hm! Ha a fejembe lő lyukat, akkor
aligha az én bundám nem marad itt a
helyett, hogy én vinnék innen malacz-pecse-
nyét. Menj hát vissza haza, ostoba visító
jószága! Most már azért sem szeretlek,
meg sem eszlek! Nem köllesz.

Eleresztette Röffikét és gyorsan leugrott
a kerítés tulsó oldalára, épp mikor a máso-
dik lövés dördült el. A második golyó csak
a maczkó kurta farka hegyét csapta el.

Szaporán futott medve koma vissza az
erdőbe és boszusan morgott.

— Nem érdemes oda ellátogatni... a
malaczok visítanak, ha megölelem, a gazda
meg a fülem-farkam lyuggatja át. Inkább
lemondok a malacz-pecsenyéről, hogysem a
bundámat adjam érte zálogba.

A S

ALLO

Har

Ajtó

Fütt

Sík

A g

Nem

Kiv

Egy

Nin

»Jeg

Ugy

»Mi

»Ma

G

Koc

Gye

Az

Ez

Még

Mán

Sebe

Ugy

Érk

A

NAGY

ho

— M

ahogy t

magadd

hetne a

Ezt

megfoga

ugyan

mégsem

diák, a

lalkozé

rajta, h

A SEBES GYORSVONAT.

(Képpel a 188—189. lapokon.)

ALLOMÁSI főnök is int —
 Harmadikat szól a »csiling!«
 Ajtó csattog... mehet!.. trará!..
 Fütty... tüszkölés... s már most hajrá!
 Sík mezőn át, hegyek alatt
 A gyors futár-vonat szalad;
 Nem is szalad már, de száguld,
 Kívágtat tán a világbul!
 Egy állomás, két állomás,
 Nincsen is megállapodás...
 »Jegyet kérek!«... s mint a hiúz
 Ugy nézi meg a kalaúz.
 »Mikor érünk Budapestre?«
 »Majd csak nyolcz óraker este.«

Göz-vonatnak mégis furcsa...
 Kocsisnak áll hátul Julcsa;
 Gyeplő-szárát jól megfogja,
 Az ostorát suhogtatja.
 Ez aztán a gyors vonat csak!
 Még ilyenem nem utaztak.
 Már ennek bátran lehetne
 Sebes gyorsvonat a neve.
 Ugy siet, hogy hétkor este
 Érkezik be Budapestre.

AZ EGÉRLYUK TITKA.

— Beszélyke. —

NAGYMAMÁCSKA, ugy-e most kimehettek,
 hogy kissé szét néztek a kertben?

— Mehetsz, fiam. Sétálgass, szórakozzál,
 ahogy tudsz. De a kis Dinikét ne hivd
 magaddal, mert még hűvös az idő, meghül-
 hetne az apróság.

Ezt az intést Gyula nagyon könnyen
 megfogadhatta; először is, mert szerette
 ugyan kis öcsikéjét, de nagy mulatsága
 mégsem telhetett benne, hogy ő, a nagy
 diák, a három éves fiucskával sokáig fog-
 lalkozzék. De a kis Dinike sem igen kapott
 rajta, hogy vele menjen, mert Gyula oly

gyorsan járt-kelt, futkosott, hogy Dinike az
 ő rövidke lábacskáival nem birt vele lépést
 tartani. Aztán Dinike ugy is mindig itt volt
 a nagymamánál, az ő számára semmi sem
 volt új, míg Gyula már épp esztendeje
 mult, hogy utoljára járt itt látogatóban a
 nagy mamánál. Különben a fővárosban élt
 atyjával, aki a kis Dinikét a nagymama
 gondjaira bizta, mióta a gyermekek anyja
 meghalt.

Bár az öreg nagymama házánál kevés
 multság akadt, Gyula mégis szívesen idő-
 zött ott. Tavalyi látogatása idejéből is sok
 kellemes órára emlékezett vissza s ezért a
 megérkezése utáni napon reggel mindjárt
 utra indult, hogy szét nézzen a ház tájékán,
 mit talál ujat, mit meg a régi állapotban?

Sétálgatásában eljutott a kert tulsó
 végébe, hol egy kis ajtó nyílt a mezőre.
 Megállt az ajtóban s még nem tudta, men-
 jen-e tovább vagy sem... mikor nem
 messze egy fiút pillantott meg.

— Ni, a Tóni! De jó hogy mindjárt
 találkozunk. Tóni, Tóni! Itt vagyok megint!
 Jöjj ide hamar!

Tóni azonban, ki ezalatt vagy tiz lépés-
 nyire ért, megállt és nem jött közelebb.

— Jó reggelt, Gyula, mondá kissé zava-
 rodottan. Örülök, hogy ismét látlak.

— Örülsz... örülsz és ugy állsz ott,
 mintha valami ellenséget sejteneél bennem.
 Jöjj be no!

Tóni meglehetősen szomoruan rázta a
 fejét.

— Nem lehet... nem szabad.

— Nem szabad! No persze! Hát nem
 voltunk-e tavaly a legjobb barátok? Én
 nem felejtettelek ám el s előre örültem
 neki, hogy megint együtt fogunk itt ját-
 szani. De jöjj be hát!

— Mondom, nem szabad.
— Mért nem szabad? Anyád tiltotta meg? Ugyan miért?
— Nem az én jó anyám... hanem a te nagymamád.

— A nagymamám! Hiszen ő nagyon szeretett téged? És még ő intett engemet, hogy ne legyek kényes veled szemben azért, mert a te jó anyád szegény özvegy asszony. No, hát nem is jut eszembe olyan oktalanság.

— Tudom. Te mindig nagyon szíves voltál hozzám.

— De a nagymamám is. Talán mégis megbántottad valamivel... tudod... megesik az néha ugy akaratlanul...

— Nem vétettem semmit... de ő nem hiszi...

— Ugyan mondd el hát, mi történt? Mit nem hisz?

De Tóni erre nem felelt. Egy pillanatig mély szomorúsággal az arcán állt ott, aztán sirva fakadt, gyorsan megfordult és elszaladt.

Gyula álmélkodva nézett utána. Egészen elmúlt a kedve minden sétától. Tóni igazán kedves pajtása volt tavaly, nagyon megszerették egymást, és most Tóni, úgy látszik, ki van tiltva a házból. Már ennek mindjárt meg köllött tudni az okát. Sietett is vissza a házba.

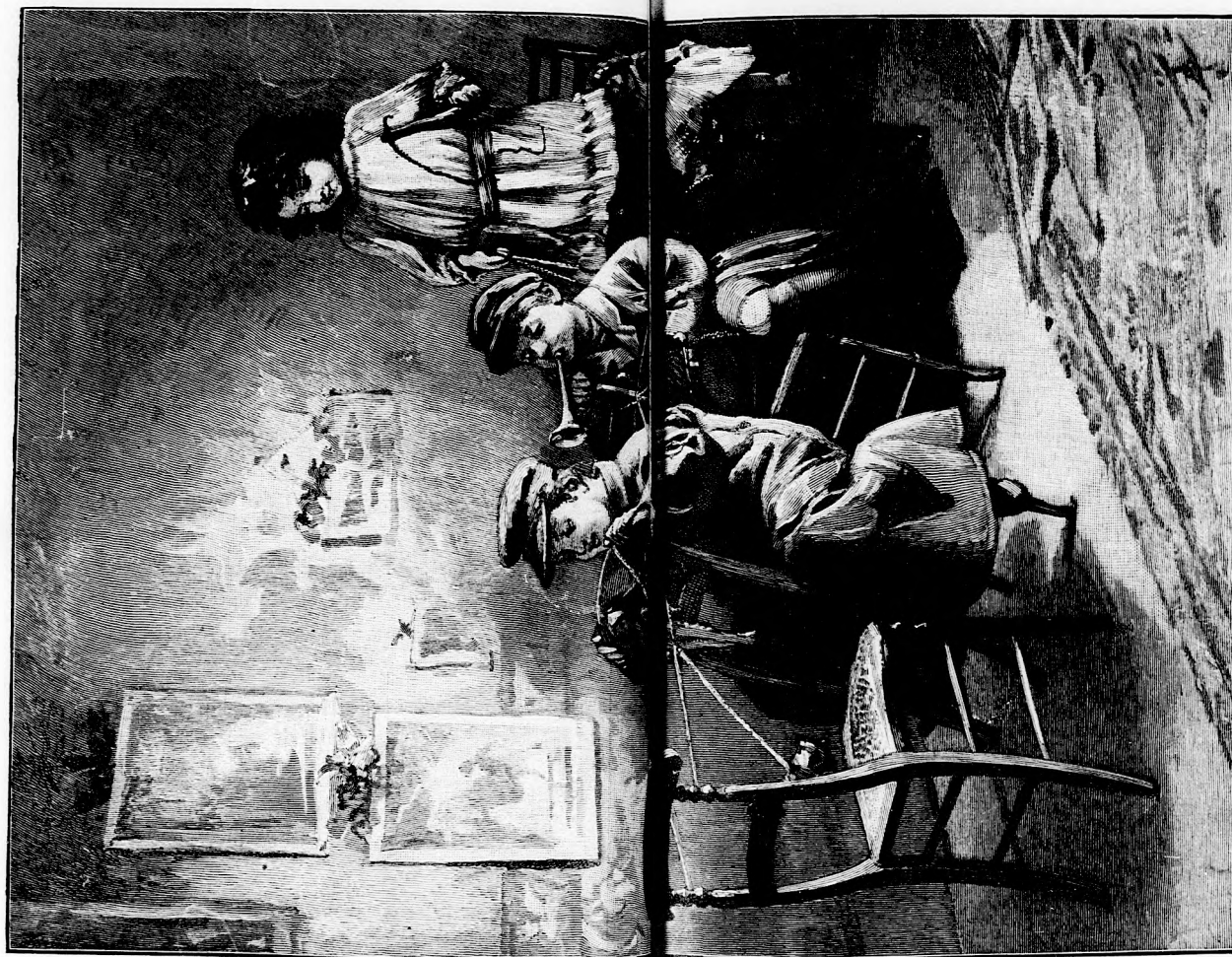
— Nagymama, épp most találkoztam a Kerekes Tónival...

Nem mondhatta tovább, mert a nagymama szigorú hangon szólt közbe:

— Ne is említsd azt a ficzkót! És ne

próbáld vele barátkozni! A házamba pedig nem szabad belépnie.

— De miért?... kedves nagymama!

— Van oka. Akár meg is mondom, de nem szabad senkinek tovább adnod, mert szegény anyjára való tekintetből nem aka-

rom az alattomos fiúnak olyan hírére terjeszteni, amint érdemelné. Mert tolvaj és semmirevaló. Ellopta egy igen kedves, érté-

oly szigorú arcot mutatott, hogy jobbnak látszott elhallgatni. Pedig oly nehezen tudta elhinni, amit a nagymama mondott. Az a szelid, őszinte, jó Tónika tolvajságra vetemedett volna!... Itt, a nagymama házában, hol mindig oly szívesen látták s hol annyi jóban részesült! És mégis... a nagymama mondja. S a nagymama nem szokott meggondolatlanul beszélni.

Ez a dolog egészen kedvét szegte Gyulának. Ide-oda ögyelgett a házban s a hosszú folyosó végén egy ajtónál állapodott meg.

— Ez volt tavaly a játszó szobánk esős napokon. Valjon mi van most benne?

Éppen csak az volt benne, ami tavaly. A félre eső, tágas szobát lomtárnak használták s a nagymama azért jelölte ki tavaly a gyermekeknek játékhelyül, mert ott kedvökre lármázhattak s nem volt baj, ha az ócska lomot ide-oda hányták is. Tavaly óta leginkább csak az egerek táncoltak a lomtárban?

Most is, hogy Gyula belépett, egy egérke ijedten ugrott le a polczról, hanyatt-homlok futott végig a szobán és bebújt egy nagy lyukba, mely a szoba egyik sarkán a pallóban tátongott. Gyula hirtelenében elfelejtette rossz kedvét s az egérke után iramodott.

— Megállj, kópé, megfoglak! Befér a kezem azon lyukon.

Be is fért, de a lyuk nagyon mély volt s aligha ki nem vezetett valahol a fal alatt, mert az egérkét Gyula hiába kereste. Meg-

kes emlék-tárgyamat és még tagadja is, mert tudja, hogy rá nem bizonyíthatom.

Gyula még szólni akart, de a nagymama

akadt azonban más valamiben a keze. Kihúzta — hát egy kis csörgő volt, a milyennel kicsi gyermekek szoktak mulatni.

— Ez bizonyosan a Dinike csörgője volt, szólta Gyula magában. Emlékszem is . . . tavaly láttam a kezében. Hogy került ide?

Ujra benyult az egér-lyukba, hogy hátha még egyebet is talál. És csakugyan, most meg szalag akadt a kezébe s a mint előhuzta, még nagyobb volt a meglepetése. Mert a szalagon szép arany tokocska függött és amint Gyula ezt forgatta, vizsgálta, a rugó föl pattant s Gyula szinte meghökken: elhunyt édes anyja gyönyörűen festett kis arczképét pillantotta meg. Ráismert nemcsak az ékszerre, hanem az emlék-ékszerre is, látta ezt is tavaly, kezében is volt többször.

Izgatottan szaladt a nagymamához.

— Nagymama! Nézd, nézd, mit találtam!

A nagymama rábámult és össze csapta a kezét.

— Hol találtad? Hisz' ez az a drága emlék-tárgy, melyről azt hittem, hogy Tóni lopta el.

Gyula elmondta, hol találta. De most meg azon kellett törniök a fejüket, miképen kerülhetett az arany emlék az egérlyukba. Az egerek nem vihették oda, de még a csörgőt sem. Legutóljára pedig az öreg szakácsné látta, még pedig tavaly és olykép, hogy a kis Dinikének a kezében volt s Tóni nyitogatta-zárogatta, azt magyarázva, a kicsikének, hogy akit ott lefestve lát, az az ő édes mamája. S ezért hitték, hogy azután Tóni vette el a kis fiutól és zsebre dugta.

Ennek hallatára Gyula szinte elsápadt. Lassan-lassan eszébe jutott minden. Tavalyi időzésének utolsó napján történt ez. Esős

idő volt, a házban játszogattak. Ő vette elő a mama kis arczképét, bár a nagymama többször figyelmeztette, hogy nem szabad elvinni a helyéről. A kis Dinike, ki akkor alig két éves, csöpp legényke volt, megkívánta a csillogó arany tárgyat s ő oda adta neki, aztán nem gondolt többé vele. Később Tónival a lomtár-szobában játszottak s a kis Dinike is ott látatlankodott, de vele nem igen foglalkoztak. A fiucska kétségkívül ide-oda őgyelgett a szobában és a pallóban látongó lyukat megpillantván, ott kotorászott, bedobta a csörgőt, arany tokot, s aztán, mint az efféle kicsi baba, másfelé botorkált. Gyula másnap elutazott s a nagymama csak egy-két hét múlva vette észre a drága emlék-tárgy eltűntét. Nem tudhattak meg egyebet, mint amit az öreg szakácsné látott. A kis Dinikét hiába kérdezték, az már nem emlékezett semmire, nem is tudta mit kérdeznek.

— Szegény Tónika! Szegény Tónika! szólta a nagymama roppant izgatottan. Mily igaztalanul gyanúsítottam, sértettem!

— És tulajdonképen én voltam az oka! mondá Gyula őszinte sajnálkozással.

Ezt rögtön jóvá kell tennünk. Fogd a kalapodat, megyünk!

Néhány percz múlva már ott voltak Tóniékknál, s a nagymama maga mondta el, milyen nagy tévedés történt, mily ártatlanul sértették a jó Tónit oly csuf gyanuval; most bocsánatot kérnek tőle és anyjától.

Senki sem örült jobban Tóninál s per sze mindjárt megbocsátott és elfelejtett mindent. Mennie is köllött azonnal Gyulával a nagymamához jó oszonnára. S a két jó pájtás aztán ismét vidám, boldog napokat töltött együtt.

Igaz is. I
kutyátul,
engedte,
mosolyog

bariskás

égen ugy

és piczin

azért is
mint az
örök fén

MESE A KÖNYRŐL

Honkának és Lilikének

elmeséli Dorina néni.

E

L ONNÉT, kis babám!

Semmi dolga kis gyermeknek a forró vasaló mellett!...

Már meg sír ez a bobó kis lány!
Az anygalkák nem szeretik ám az ilyen síró-rívó gyermeket.

Igenis azt mondtam a multkor, hogy az utcán fetregő, síró kis gyereket szeretik az anygalkák.

Igaz is. Mert az a kis lány piczinyke létére magára hagyatva, megijedt egy arra futó kutyátul, amely fellökte. A kutya meg is haraphatta volna; de őrző anygalkája nem engedte, mivel az a kis lány csak akkor sír, ha bántják; máskor mindig jókedvű és mosolyog. De te éppen akkor sírsz, ha nem engednek olyan helyre menned, ahol baj érhet.

Lásd, ez a különbség közted és a szomszéd kis lányá közt.

Láttad-e már a képes-könyvben az anygalkákat, körülöttük azokkal a szép bariskás felhőkkel?

Ha láttad, tudod-e miből lesz az a sok szép apró felhő, amely ott fenn az égen úgy lebeg az anygalkák körül, mint ahogy a képes könyvben le van festve?

Elmondom neked. Figyelj ide szépen.

Nézd, most az ujjamat vízbe mártom. Már most rácseppentem a vizet a parázsra. Látnod hogy sistereg? Aztán egy parányi felhő emelkedik föl a tüzről a magasba.

Igy cseppen a síró gyermeknek a könycseppje is az anygalkák meleg szívére, és picziny felhő lesz belőle.

Az anygalt mind nagyon szépnek teremtette Isten, hogy a kis gyerekek már azért is szeressék őket, ha álmukban meglátják. Testök olyan gyöngéd, átlátszó fehér, mint az alabástrom; szívük pedig egy ragyogó kis szikra, amely soha sem alszik ki: örök fényességgel világít az anygalka keblében; és a kis gyermek körül, akit a jó

Isten gondjaira biz, olyan kedves meleget terjeszt, hogy az mindig az ő körében szeret maradni, ámbátor nem látja az angyalkát. Csak érzi azt az édes meleget, amely őt magához vonja.

A rossz gyermek nem érez ebből a mennyei melegből semmit; azért lőt-fut szerte-széjjel, rakoncátlanokodik; eltávozik őrző angyalkája köréből és bajba keveredik. Van aztán olyan gyermek, akit az édes anyja kénytelen magára hagyni, mert szegény és kenyér után köll neki járni. Az ilyen gyermeket is az angyalka őrzi, de nincs annyi hatalma, hogy minden bajból minden gyermeket kimentsen; mert azért bizta Isten őket az édes anyjukra, hogy az gondoskodják róluk; még a »Nyírfa Jankót« is oda adta melléjük segéd nevelőnek. Hm — hm, ez kissé baj, de bizony úgy van.

Az angyalkának is csak segíteni szabad a földi embert, de egészen magára vállalni a dolgát nem lehet; mert nem gyámoltalanabb lenne-é az ember az állatnál, ha mindenben az angyalkára bizakodnék?

Az olyan gyermeket, aki ártatlanul szenved a földön, számba véteti Isten az angyalaival. Ezek aztán a kis szenvedő könnyeit letörölik és bemutatják Istennek úgy, hogy össze gyűjtik mint a harmatot a virág kelyhéből és kis szívkü melegétől parányi felhővé változtatva, hattyú-pehely szárnyacskájuk lebegtetésével emelik az égbe fel.

Tehát ártatlanul szenvedő gyermek könnyeiből származik az a sok apró felhő az angyalok körül: mert olyan szerető meleg a szívkü, hogy nem tudnak síró gyermeket látni úgy, hogy meg ne vigasztalják; gyakran az olyanokat is, akik önhibájuk miatt szenvednek. Hanem hát: minél több a könny, annál feketébb, tömörebb lesz a felhő; úgy

hogy a nyomásától az angyalkák szive alig bír dobogni. Minden erejüket meg köll ilyenkor feszíteniök, hogy el ne aléljanak a fáradtságtól és föl tudjanak emelkedni a bánat-felhőkkel az Ur színe elé, aki aztán leveszi vállukról a nehéz terhet, ellankadt szivecskéjüket kegyes mosolygással újra fölmelegíti és leküldi őket a földön tévedező elhagyatott gyermekek közé.

Azért a jó gyermek, akinek szerető, gondos édes anyát adott az Isten, nem búsítja a kis őrző angyalokat; nem is terheli meg fehér alabástrom vállacskaikat duzzogó sirás-szülte fekete könnyekkel, hogy pehely szárnyacskájuk ellankadjon repülés közben és a szenvedő gyermekekért parányi égő szívkü lángja végsőt lobbanva, fáradtan hulljanak le a végtelen ürbe mint hulló csillagok.

hogya

nem
mond
kána
akar
gad

zöre,

na!
meg
men
lába

TILOSBAN.

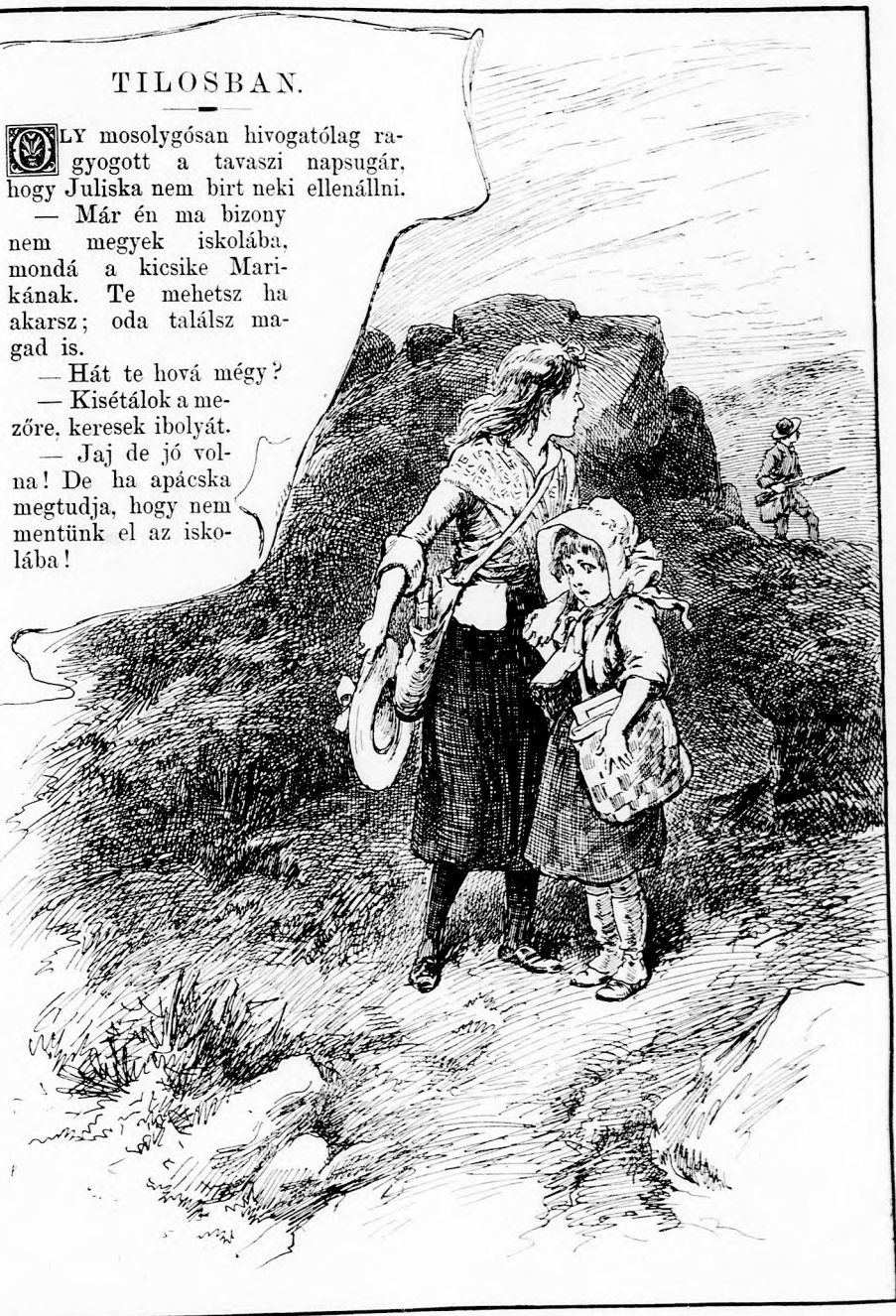
JULY mosolygósan hivogatólag ragyogott a tavaszi napsugár, hogy Juliska nem birt neki ellenállni.

— Már én ma bizony nem megyek iskolába, mondá a kicsike Marikának. Te mehetsz ha akarsz; oda találsz magad is.

— Hát te hová mégy?

— Kisétálok a mezőre, keresek ibolyát.

— Jaj de jó volna! De ha apácska megtudja, hogy nem mentünk el az iskolába!

— Csakhogy nem fogja ám megtudni, ha te is velem jössz. Hazulról a rendes időben mentünk el, a rendes időre megint otthon lesziünk, holnap pedig a tanító urnál majd mesélek valami ügyes kifogást és nem lesz semmi baj. De ha te jobb szeretsz ilyen szép napon ott ülni az iskolában, hát csak menj. De el ne árulj, csak azt mondd, hogy nem tudod, mért maradtam el. Mire haza kell térned, ott foglak várni az uteza sarkán.

A furfangos Juliska nagyon jól tudta, hogy a kicsi Marika szintén szívesebben tart ő vele. Épp ezt akarta is, mert így biztos volt felőle, hogy hugoeskája el nem árulja.

Szépen oldalt kanyarodtak tehát és az iskola helyett kísétáltak a zöldülő mezőre. A hosszú tél után nagyon kellemes volt ez a kis kirándulás. Tilos volt ugyan, de hát sebjaj! Nem tudja meg senki.

A legvigabban kószálgattak ide oda, midőn egyszerre csak ijedten rezzentek össze. Lövés dördült, még pedig közel. Oda néztek s akkor ijedtek csak meg igazán.

— Apácska! suttogta Marika elsápadva.

Csakugyan, az apa is kísétált ezen a szép napon, szalonka-vadászatra.

— Jaj ha meglát! Bujjunk el!

— Igen . . . csak hogy az veszedelmes lehet! aggódott Juliska. Ha bokor mögé buvunk és véletlenül épp abba az irányba lő . . . még agyon lő!

Egyelőre egy dombocska mögé huzódtak s nagy szepegéssel lesték, hogy az apa talán másfelé fog menni. De nem . . . Épp erre tart! És folyvást lövésre készen tartja azt a veszedelmes puskát.

— Oh, oh! Mit csináljunk? Ha elbuvunk az is baj, ha kiáltunk és eláruljuk magunkat, az is baj! töprengett Juliska.

— Minek csábítottál ide! siránkozott Marika. Semmi bajunk sem volna ott az iskolában. Itt meg halálos veszedelem érhet!

Nem is győzte a kis Marika sokáig bátorsággal, hanem torka-szakadtából kiáltozni kezdett:

— Apácska! Ne lőjj! Mi vagyunk itt! Jaj, agyon ne lőjj!

Az apa persze amugy sem lőtt volna vaktában, de a kiáltás hallatára leeresztette a puskát és oda sietett, ahonnan a hang hallatszott.

No, a többit aztán könnyű kiálalni. A kicsike Marika elég könnyen menekült otthon a bajból, de Juliska sokáig megemlegette azt a szép tavaszi napot, mikor tilosban járt ibolyát keresni.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül:

Rüstig Zsigmond, az új Robinson.

Marryat nyomán a magyar ifjúság számára fordította: dr. Dulácska G.

94 képpel, kemény táblába kötve.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 9-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Schulz Mariska és Pali, Kunz Blanca, Bakos Géza.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Maller testv. Az új idő-számításnak alapja a Megváltó születési éve. A világtörténelem eseményeit a történelmi tudomány két csoportra osztja. Az események egyik csoportja az, mely *Kr. sz. e.* (Krisztus születése előtt) — a másika az, mely *Kr. sz. u.* (Krisztus születése után) folyt le. Időszámítás azonban *mindig* volt, s így szabatosan ki lehetett vetni, hogy p. Lizánder spártai király *Kr. sz. e.* 400 évvel foglalta el Athéne városát. *Kr. sz. e.* az éveket vissza felé, *Kr. sz. u.* az éveket a mai nap felé számítják. Például: egy erdőben két vágás; az egyik régi, a másik új. A kettőnek elválasztó jele egy keresztfa. Ami e mögött van, az a régi; ami előtte van, az az új. — **Kubinyi György.** Kéréseddel legjobb ha a kiadóhivatalhoz fordulsz. Könnyen megteheted, hiszen a fővárosban lakol. Magam e dologban nem intézkedhetem. *Ifj. vagy-e vagy legifj.?* Mert a neved előtt mind a két jelző áll. — **Meisels Irén.** Márcziusban az újévit reklamálni késő. Említett leveledről nincs tudomásunk: sem nekem, sem a kiad. hvtnak. —

Z. K. Az e
A 2-ra nézv
sorát a közlé
lia. Végre
tépje el a te
Juliska. L
jelentenek e
János, Mán
tanak egym
nem kaptan
mek-bált, m
Margit. H
állat stb., a
vényed cso
Szalay Liv
adványokna
azonban, ho
Örzsé. Ug
Jolánka. l
lenni. Testv
Papp Béla
kodásod és
nagyon jól
dos írásoda
értetek. —
a hányan.
Miklós. Jo
oly kapkod
érdemes ve
nélkül elő
mők testv.
a szebb idő
tek hozzá
tanító urat
tartozom k
munkája a
jobban van
régí ismer
kidalgozás
nálhatom.
két kedves
a jó testvé
képecskéke
tsék testv.
ben valami
talan sorol
térből, me
Hiszen ha
egyéb se a
meg nem
vers, talál
Nagyon is
nálva jól
levél-papír
rajzolónál
kedem ber
désére. —
s így meg
Nagyot n
Nem soká

Z. K. Az első már megjelent a »Kis Lap«-ban. A 2-ra nézve találkoztunk, mert épp most várja sorát a közlése. Mi az a »gyugy«? — **Hirsch Ottília.** Végre is lehet arról tenni, hogy ücséd ne tépje el a te »Kis Lap« példányodat. — **Polgár Juliska.** *Loránd és Lorincz* épp oly kevéssé jelentenek egyet, mint *Lajos és László, János és János, Mária, Margit és Mártha.* Csak hasonlitanak egymáshoz. — **Papp Birike.** A leveledet nem kaptam. Kedves egészségre kívánom a gyermek-bált, melyben olyan jól mulattál. — **Csanády Margit.** Hogy melyik az a gazdasági eszköz, házi állat stb., azt nem nevezed meg, s így a te rejtvényed csonka. Küldjed be újra, de teljesen. — **Szalay Livia.** Egy darabig azt a formáját a feladványoknak pihentetem. Szívesen ismerem el azonban, hogy szabatos munkát küldtél. — **Zrinczki Örsze.** Ugy van, amint kérdezel. — **Szénási Jolánka.** Sikerült feladványok. Meg fognak jelenni. Testvéreid is téged szívből köszöntötek. — **Papp Béla.** Valóban, kifogyhatatlan vagy ragaszkodásod és hűséged nyilvánítsaiban, ami nekem nagyon jól esik. — **Nadler Herbert.** Szép és gondos írásodat dicsérhetem. Nekem öröm fáradni értetek. — **Gervay Mariska.** Csak jöjjetek mind a hányan. Tárt ajtót és szívet lelték. — **Zsoldos Miklós.** Jobban értenék meg egymást, ha nem oly kapkodva, idegesen innál. Helyes gondolataidat érdemes volna szép rendjében s közbeszürások nélkül előadni. A levélírást komoly dolog. — **Szemők testv.** Oly közel laktok Budapesthez, hogy, a szebb idők beköszöntével egyszer be is nézhetnétek hozzám. — **R. k. el. isk. (Tokaj.)** A ti derék tanító uratoknak nem csak ti tartoztok, de én is tartozom köszönettel. — **P. J.** Már most *kinek* a munkája a küldemény? Szilárdka hála az Égnek jobban van, s e kérdésemre ő fog felelni. A fiatal régi ismerőst köszöntöm. — **G.** A tárgya jó, de a kidolgozás el van nagyolva és szintelen. Nem használhatom. — **Broszman Mimi.** A kedves képecskét kedves emlékeim közé soroztam. De hát azok a jó testvérek Elzácskának nem adhatnának olyan képecskéket, amelyeknek szövege magyar? — **Rezutsék testv.** Csak oly levélre válaszolhatok, melyben valani érdemleges foglaltatik. Amolyan tárgyaltan sorokra felelni, nem futja ám ki a drága téréből, melyet fontosabb dolgok közlésére szántam. Hiszen ha én csak levelezni akarnék veletek, akár egyéb se álljon a 16 oldalon! Pedig úgy-e hogy meg nem köszönnétek, ha elmaradna az elbeszélés, vers, találós mese, kép, stb. — **Szlotta Mariska.** Nagyon is könnyű az, kis lányom. De megcsinálva jól van. — **Práger Jenő.** Szabad ám a levél-papírost is megvonalozni. — **T. J.** Már a rajzolónál is van. — **Szél Piroksa.** Nem kételkedem benne, hogy rászolgálsz jó apád megelégedésére. — **Jámber Ilonka.** Az idő már enyhébb s így meg is látogathatnál. — **Burián Erzsike.** Nagyt nőjjon a kicsi Bandika. — **Mayer Béla.** Nem sokára teljesülni fog kívánságod. — **Herzl**

Antal. Pán nem szláv, hanem görög isten volt, istene az erdőknek. Előtted a »panszláv« lebegett »pásztor-istennek«, ami pedig egészen mást jelent. A »pan« görög szó és értelme: »egyetemes« v. »általános«. Ily értelemben újból szerkesszed meg a rejtvényedet. — **Szunyogh Bandi.** Köszönöm a kitüntetést. — **Josipovich Kálmán.** Nem úgy illenek, hogy első te látogass el én hozzám? — **Lakatos Gyula.** Már akkor jelent meg a »K. L.«-ban, mikor a te édes mamád kis lány volt még. — **Veisz Margit.** A megfejtés határnapját úgy szabtam ki, hogy az ország legtávolabb részén lakó kis olvasóm is idejére küldheti be, s így annak a panaszkodnak, hogy a fővárosi gyermek hamarabb küldheti be, nincsen alapja. — **Ravasz testv.** Oly feladványok megfejtésére is nyílik most alkalmatok, melyekben a kitűzött jutalmat nem a vak szerencse, de a világos elme szerzi meg. A levélkének megörültem. — **Pösch Ilonka.** A »bánt« »marad« stb. ige-alakot bátran használhatod. — **Róth Etelka.** Azt a kis levélírást a kisasszonyod nyugodtan bele vonhatja a tanítási rendjébe. — **Thassy Kristóf.** Szívesen járok el dolgozban. Annál is szívesebben, mivel a te édes mamádban egy régi kis olvasómat ismertem meg, akinek barátságos sorai örömömre szolgálnak. — **Grósz Sándor.** Ha igazán lesz valami mondani, kérdezni valód: bátran fordulj hozzám. Ilyen levélre, de csakis az *ilyenre*, mindig szívesen válaszolok. — **Krajcsovich testv.** Sok kis olvasómat régi jó barátokká neveitem már. Reményilem, nálatok is elérem. — **Kaminczky testv.** Kettejét besoroztam. — **Szűts Irén.** A »Kis Értesítő« felvilágosít. — **Sohár Laczi.** Hét éves fiúskától bizony elég. Hát Irma és Andor hány évesek? — **Kovács Henrik.** Ismételné csak a szavakat nem szabad. A betűket annyiszor forgathatód, amennyiszor telik. A *gy* természetesen csak *egy* betű. A levél a *te* írásod? — **Pécsre.** Innen egy rejtvény megfejtését vettem név nélkül. A mennyiben a kacskaringós barnapiros monogrammból kipszálhatom: *P. F. T. és I.* foglaltatnak benne. *Pajtás, Figyelj Találós Írásodra!* — **Just testv.** Szabad. A rejtvényke könnyűcske. — **Marschan Marinka.** Hiszen csak a balról jobbra s fölről lefelé vezető első sor nyújtja a megfejtést, míg a többi koczka csak értelmetlen szótöredékekkel van megtöltve. Kis olvasó társaid úgy bele tanultak már a megoldásba, hogy csupán a keresztül-kasul járó rejtvényvel szeretnek viaskodni, mint az újabb feladványokból láthatod is. Ilyet küldj Marinkám. — **Hallósy Elemér.** Jó, de könnyű. — **Szilasi Emília.** A választ megleled a »Kis Értesítő«-ben. Az magától értetődik, hogy ígét hajtogatás, főnevet ragozás nélkül; mert így akár ezer szót is lehetne onnan kibetűzni. — **Selevér Flóra.** Hiába ravaszkodol: a te és a Melania írása egyazon kéztől ered. — **Selevér Melania.** Az előző üzenet neked is szól. — **Magassy Sarolta Szombat-helyt.** köszönti a *Magassy testvéreket* s kéri szíves

levelöket. Azt hiszi, rokonságban van velök. Áldjuk a jó Istent, Sáriká, hogy téged kimentett a borzasztó difteriából és sirassuk el barátódot, ki szegényke áldozata lett ennek a szörnyű betegségnek. — **Polgár Géza.** A nagymamád családi nevére igenis emlékezem. Nem a S. Vilmosnak lánya ő? A rejtvényed 3-ik sorába foglalt névbe hosszú ó való. A magyar nyelvben a hangzók hosszú és rövid volta sokszor külön-külön értelemmel járnak. Örül és örül, vad és vád, arány és arány stb. ugy-e bár, értelemben messze eltérnek egymástól? — **Gaal Sarolta.** A találós meséd régi. Francia olvasmányul ajánlhatom neked azt a gyűjteményt, mely »*Bibliothèque rose*« czimen ismeretes. Kötetenként is kapható, melyek függetlenek egymástól. Megrendelhető bármely könyvesboltban. — **Francisca (N. Beeskerek)** arra kér, hogy szíves köszöntését közöljem *Goldschmiedt Olga*-val. Amit ezennel megteszek. Levélben persze több is férne el az ilyen rövidke üzenetnél, mert a szeretet bőbeszédű. — **Weissenstein Ali.** Haladsz. — **Szuhányi Ákos.** Bizony annak könnyen fordulhat sora, hogy nyuszikkal is esik majd örvendetes találkozásod. De hogy éppen »*Tilinkó*« urára

és »*Sára*« kisasszonyra fogsz bennök ráismerni, igérni nem merem. — **Blum Ella.** Ott van a »kiaknázási feladvány«, melyet egyéb hasonlókat követnek majd. Ezekben érdem is lesz a jutalomnyerés, nem csupán szerencse. Mért irsz te következetesen rejtvényt? Hiszen rejtvény annak a neve! — **Pick Marczel.** Nem baj, ha a képrejtvényed gyöngékedik is. Fődolog, hogy magad vagy már egészséges. — **Pollák Erzsé.** Minek utána szerencsésen meggyógyultál, reményem: nemsokára meggyógyul az irásod is. Szüleidnek, kisasszonyodnak és Sándorkának köszöntését szívből viszonzom. — **Gagyí Dezső.** Eljárók az ügyedben. — **Beyer testv.** Világosan ott olvasható az utolsó oldalnak a legalján. — **Tenner Elza.** Hiszen, kis lányom, sokan vagytok, akik ezzel a szeretet-szülte kérdésel fordultok hozzám. De hát annak a képnek a közlését megtiltja a szerénység. Irásod, ha kezded megerősödni, szépülni is fog. S nekem e részt tapasztalt szemem van. — **Kepes Zsófi.** Válaszod igen helyes. Meg vagyok vele elégedve. — **Morlin Adorján.** A választ a »*Kis Értesítő*« adta meg. — **Ida néni.** Levél megy. — *Több levélről a jövő számban.*

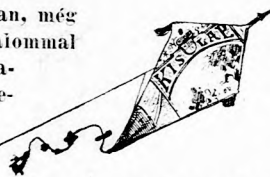
Előfizetési felhívás.

(Az április-juniusi évfolyadra)

RISS erővel, nagyobbodott alakban, még az eddiginél is gazdagabb tartalommal folytatja a „KIS LAP“ ez évben pályafutását. S az újítások, bővítések, melyekkel Forgó bácsi és a kiadó-tulajdonos társaság újévtől fogva a ma-

gyar gyermekvilág e legrégibb és legkedveltebb lapját gyarapították, minden oldalról igazi lelkességgel találkoznak; a művészileg készült s kéthetenként megjelenő színes műmellékleteket a kis olvasók nagy serege oly élénk tetszéssel fogadja, hogy alig mulik nap, melyen Forgó bácsi köszönő sorokat ne kapna kis hívei köréből.

Nagyot szaporodott ez év elején is a „KIS LAP“ híveinek serege. A most közeledő új évfolyad bizonyul újabb híveket fog sorakoztatni a „KIS LAP“ vígan lengő lobogója alá.

Azokat, kiknek előfizetésük e hó végével lejár, vagy akik mint új kis hívek lépnek a Forgó bácsi taborába, a kiadó-hivatal arra kéri, szíveskedjenek megrendeléseket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 ..
Háromnegyed évre	3 ..
Egész évre	4 ..

Az előfizetések legzélszerűbben postai utalvány útján intézendők a „KIS LAP“ kiadó-hivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület.)

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerk.: **Forgó bácsi.** Szerkesztői és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.